

Конкурс учнівської творчості
«Об'єднаймося ж, брати мої»

Ти будеш жити вічно, Україно!

*I етап Всеукраїнського конкурсу
«Об'єднаймося ж, брати мої»*

Поетична збірка
учениці 9-В класу
Кузнецовської гімназії
Кирилюк Софії

Керівник:
Печончик Н.П.

* * *

Як важко бути тим, ким треба бути,
Як важко посміхатися крізь сльози,
Як важко усе пройдене забути –
Так важко на межі апофеозу.

Як важко нам зі смертю тет-а-тет,
Як важко новий ранок зустрічати.
Наскучив підлий градовий квартет,
Так важко від сумління не тікати.

Героям важко, важко на душі.
Хто знав війну, тому не відболіло.
Старі слова у новому вірші –
В руках гвоздика волі зажеврїла.

* * *

Стирають пам'ять змовчані слова,
І в'яне час, загублений в надії.
Якщо душа тривогою жива,
Хай колір жовтня роздуми зігрїє.

Хай вітер прочитає їй сонет,
Заплаче небо нотами симфоній,
Жовтневий час – неспокою портрет
Із кольорових листяних гармоній.

* * *

Шматують календар осінні дні,
Дзвінким мінором дихає погода.
Всі вересневі терції складні,
Сумний тандем: залежність і свобода.

Сумне життя під дахом з парасоль,
Сумна в собі сховалась особистість,
У вересня сумна осіння роль:
Весь сум перетворити у барвистість.

Україні

Помірним темпом, крок за кроком руш
Через липке, нахабне павутиння
Отих катів, котрі зірвали куш,
Ти гідно йдеш до волі, Україно!

Тебе не раз вбивали наповал,
Лишали понівечену в руїнах.
Та ти була і будеш! Ти – жива!
В серцях синів і доньок твоїх вірних.

Безсмертна, піднялася ти з колін –
Змішалось криваве з жовто–синім,
Пробивши стіни чорної брехні,
Ти озирнися! Що ти маєш нині?

Знов павутина, знову все в брехні,
Знов лагодять катюги гільйотини.
Не пропади, не стратся у пільмі:
Йди вперед – відкрито, вільно, сильно...

Ти заплатила тисячами душ
За те, щоб мати шанс оцей єдиний.
Тож не збавляймо темпу. Кроком руш!
Ти маєш жити вільно, Україно.

Сповідь бійця

Це поле я ще змалку пам'ятаю...
Я тут зростав у пахошах квіток.
Останню лиш надію в серці маю –
Торкнутись ще раз ніжних пелюсток.

Їх затоптали правдою гнилою,
Топили кров'ю відданих сердець...
Чи ще відчуєм запах ми з тобою?
Чи тут поляжем? Де цьому кінець?

Вони з словами: «Ми брати!» - стріляли,
Могилу рили кожному із нас.
Тоді у полі квіти всі зів'яли –
І лікарем лишився тільки час...

Я буду до останнього стояти,
Щоб жити в мирі й злагоді могла
Моя країна, вільна і багата, -
І в кожному серці квітка зацвіла.

* * *

Так, гарний звір – довіра, дійсно так.
Та, мабуть, що думки у нього сірі,
І ходить він, мабуть, у вовчій шкірі,
Коли розлуку любить, одинак.

Коли тепло коханої руки
Він розміняє на тепло та муку,
Коли він чує підлості гадюку
У поглядах закоханих, палких...

Так, гарний, але дикий, хижий звір.
Кохання біль до нього не озветься,
Якщо таке лице у всіх довір –
Хай звір втече! І більш не повернеться!

* * *

Хіба ми стерпимо? Ніколи!
Ми – сила! У нас дух не кволий,
А загартований навіки
В боях, яким немає ліку!

Ми є і будем, Україно!
Нас сотні, тисячі єдиних
Твоїх дітей... Ми є сторукі,
До зір дійдемо через муки.

* * *

Пройдуся по засніженому полю,
Коли навколо спокій, нерухомість...
І навіть вітер, попри його волю,
Затихне, ніби втративши свідомість.

І захмелить тебе коктейль емоцій,
Сумбурність і безмовності величність...
Нічого і усе у кожному кроці,
У кожній думці, що летить у вічність.

Патріотам

Вони жили, не маючи нічого,
Окрім святої грудочки землі.
Душею сильні – волею убогі
Злітали з кобзи пісні-журавлі.

Одне перо – за тисячі кричало
І душу виливало у рядках.
Час не стояв – і люди не мовчали,
У єдності своїй втопили страх.

Святая кров, пролита за нащадків,
Незламність духу житиме віками.
Хай ворог не встановлює порядків, -
Ми є і будем, ненька наша з нами!

* * *

Спаплюжена... Роздягнута... Розбита.
Заквітчана терновими вінками.
Не можна біль у прагненні прожити,
Чужими захлинаючись словами.

Вона встає, відновлюючи межі.
Вона кричить у римі до нащадків,
Для захисту її зведемо вежі,
Щоб встояти в жорстокості порядків!

Мова

Вона ішла, коли стріляли в спину.
І голова піднесена була.
Людей уміла ставить на коліна –
В ній сила незгасаюча жила.

Вона словами змушувала душу
І плакати, й сміятись, і любити.
О мово! До землі вклонитись мушу,
Бо ти, незламна, вічно будеш жить!